

EEN GOEDMOEDIG KOMPLOT

NAAR HET ENGELSCH VAN
HOUGHTON TOWNLEY

VERKORTE INHOUD VAN HET GEDEELTE UIT DE
VORIGE NUMMERS.

Eveline Blount, een knap doch arm meisje, wordt door Mr. Michael Fordyce, lid van het Lagerhuis en door Jack Tenderden, zoon van kolonel Tenderden, bemind. Zij zelf heeft echter nog absoluut geen idee naar wien haar hart neigt. Door bemiddeling van Jack werd Eveline bij de Tenderdens te logeeren gevraagd en Jack zelf begeleidde haar naar zijn familie. Onderweg stelt hij haar op de hoogte van den toestand bij hem thuis: Zijn vader, hoewel zelf geloovend dat alles terecht zal komen, heeft te veel gewaagd met zijn speculaties en dreigt geruineerd te worden en als dit gebeure zou Jack den moed missen Eveline te vragen. Wanneer zij beiden op Dippingdene, het landgoed van de Tenderdens aankomen, doet de kolonel zeer opgewekt omdat de aandeelen iets gerezen zijn. De overige familie is echter nog zeer bedrukt en als de kolonel Eveline het landgoed laat zien, bespreekt Jack met zijn moeder en zijn zuster Isabel den toestand. Zij zien in dat deze onhoudbaar is. Jack verneemt dat zijn vader juist den dag te voren een boerderij heeft verkocht voor 20.000 gulden omdat hij contanten noodig had. De effecten waren geborgen in de brandkast. Voor dit geld wilde de kolonel weder Rubber-effecten koopen en om dit te verhinderen neemt Jack in overleg met zijn moeder en zijn zuster het besluit de effecten 's nachts uit de brandkast te nemen en te bewaren tot na de crisis. Het plan zou worden uitgevoerd alsof een werkelijke dief zich door inklimming toegang had weten te verschaffen. 'n Schroeëndraaier en een stallantaarn zullen zijn hulpmiddelen zijn bij het plan. De stemming was dien avond zeer gedrukt en Eveline was blij dat zij zich eindelijk alleen op haar kamer bevond waar zij vanaf het balkon een prachtig uitzicht had op het park.

Hoe rustig, hoe heerlijk, hoe vreedzaam hier in tegenstelling met Londen. De stilte was intens als het blauw van het uitspansel. Men kon een tak hooren kraken op honderd meter afstand.

Ze ging naar binnen en trachtte wat te lezen, doch de boeken die in de kamer lagen waren vervelend en na een half uur werd ze slaperig. Wat een heerlijke nacht! Ze deed het licht uit en keerde nogmaals naar het balkon terug. Plotseling werd haar aandacht getrokken door een kleinen lichtcirkel, niet grooter dan een handpalm, die over het grasperk scheen te dansen.

Het was het schijnsel van Jack's dievenlantaarn, die hij van een stallantaarn had gemaakt door er een niet al te best sluitenden doek over te hangen. Het huis was nu in diepe rust en de inbreker kon met het werk beginnen. De blinden van het venster terzijde van den ingang waren aan de binnenzijde ongesloten gelaten, ten einde den dief zijn werk gemakkelijker te kunnen maken. Jack evenwel naderde zeer omzichtig, trapte het geheele bloemperk plat (wat geen echte inbreker doen zou), en begaf zich naar het raam.

Eveline had ondertusschen het geluid van voetstappen gehoord. In het eerste oogenblik dacht ze niet in 't minst aan inbrekerij. Niet bekend met de gewoonten van het huis, meende ze dat een der bedienden aan het sluiten was of een nachtelijke ronde deed.

Toen het licht evenwel onder haar venster stilhield, deed ze een stap naar voren en leunde over de balustrade. Ze was nu geen vier meter van Jack's hoofd verwijderd.

De inbreker begon onhandig te zoeken met zijn lantaarn, hij nam den doek weg, waardoor het lichtscheen op een paar handen in een waarvan zich een schroeëndraaier van reusachtige afmeting bevond. Daarna weder duisternis. Eveline begreep nu wat daar gebeurde en beefde van schrik. Ze stond stil met de hand op het hart en wilde luid om hulp roepen. Ze hield zich echter in en bedacht dat zoo iets onvoorzichtig zou zijn. Bovendien wist ze niet zeker wat de man voornemens was en of hij wellicht tot de huisgenooten behoorde.

Ze leunde opnieuw over de balustrade en hield den adem in, terwijl ze naar beneden keek. Een inbreker! Zonder twijfel. Hij was bezig het blind open te breken. Ze hoorde een geiep en gekraak en toen was het stil.

Nog eens werd het doek van de lantaarn genomen en deze omhoog geheven naar het blind. De dief bekeek klaarblijkelijk hoever hij gevorderd was. Doch in plaats dat de lichtstraal op het venster viel, viel het op het gelaat van den man.

't Gaf Eveline een schok; haar schrik was op eens verdwenen.

't Was Jack? Wat ging hij uitvoeren? Hè, wat had hij haar doen schrikken.

Ze rustte nu met haar armen op de balustrade en keek gerustgesteld naar beneden. Zou ze hem roepen en hem laten weten dat ze vlak bij hem was?

Maar wat deed hij eigenlijk? Het raam openen of sluiten?

Nog tweemaal werd de lantaarn opgeheven en eindelijk ging met geknars het raam open. Ze hoorde het geluid van schoenen langs den muur schuren en begreep dat Jack naar binnen klauterde.

Wat moest dat toch beteekenen?

Was hij buiten gesloten geworden? Misschien wilde hij niet door haar gezien worden. Het was maar beter

niet zijn aandacht te trekken. Nu was hij verdwenen en alles stil. Alleen de lantaarn stond er nog en wierp een flauw schijnsel op den grond. Hij kwam zeker weer terug, maar niet op dezelfde manier als hij verdwenen was.

Ze liep het balkon rond en bemerkte een lichtschijnsel in een der benedenkamers, waarschijnlijk de bibliotheek. Niets kunnende bespeuren, keerde ze weer naar haar vorige standplaats terug en tuurde naar beneden, zichzelf afvragende of Jack terug zou komen om de lantaarn te halen. Eindelijk zag ze een gestalte uit de duisternis opduiken, de lantaarn opnemen en verdwijnen.

Hij moest de voordeur uitgekomen zijn. 't Was een zonderling geval, maar ongetwijfeld op eenvoudige wijze te verklaren. Ze zou het hem den volgende morgen vragen, als hij haar zelf niet van zijn nachtelijken tocht vertelde.

Zij begaf zich naar bed en droomde van kamperfoelie-struiken, kronkelende beekjes, van heuvels vol boschjes en valleien vol bloemen en van nachtegale kweelende in het maanlicht. En in haar slaap opende zij haar lippen vol verrukking. De maan liet een lichtstraal in haar kamer vallen dwars over haar kussen. Ze lag daar, het hoofd met den overvloed van goudblond haar, rustende op haar armen, schoon als een sprookjesprinses, een studie voor dichter en schilder.

IV.

Jack vond het klimmen door een smal venster raam in werkelijkheid lang zoo gemakkelijk niet als het in de

DE OOGST.

In boven gereproduceerd schilderij heeft de Engelsche schilder Burton, bekend om zijn volle en karakteristieke uitbeelding van het landleven, ons verplaatst in het midden van den zomer, als de oogst der gouden aren in schooven wordt saamgebonden. Er is geen heerlijker gezicht denkbaar dan zoo'n door den wind lichtelijk bewogen korenveld, waar tusschen gele halmen hier en daar de blauwe korenbloem komt uitpiepen. Doch de landbouwer, die zich niet met de poëzie alleen kan bezighouden, haast zich om voor het weer verloopt den korenzegen binnen te halen. Ons beeld geeft beide weer, het veld vol schoonheid, de arbeid vol ijver.

theorie geschenen had. Hij was zenuwachtig in spijt van zichzelf. Door een onhandige beweging viel er een schilderij van den wand en maakte een vreeselijk leven, doch scheen gelukkig niet gehoord te worden. Hij ging de hal in en beschadigde hier en daar wat, zooals hij meende dat een echte inbreker doen zou en bereikte de bibliotheek, waarvan hij de deur sloot en het electrisch licht opdraaide.

Zijn taak was nu betrekkelijk gemakkelijk. Zijns vaders privé-kastje, waarin hij den sleutel van de brandkast bewaarde was echter gesloten. Dit te openen was al haast even moeilijk als de brandkast zelf. Na een goed kwartuur had hij evenwel door verwijdering van het houtwerk het slot losgewerkt. Toen hij eindelijk zoover was, schrikte hij. Stel je voor dat de sleutel er niet in lag! Gelukkig voor hem was de kolonel zeer regelmatig in zijn gewoonten en vond hij den sleutel op zijn gewone plaats. De brandkast zorgvuldig sluiten en den sleutel aan de genade van iederen inbreker overlaten was iets karakteristieks voor den kolonel. Niet dat de kluis veel waarde bevatte, er bevonden zich in hoofdzaak boeken in.

De deur sprong open en de inbreker, zijn plannen verder uitwerkende, wierp den inhoud over den vloer, zooals dat, volgens de berichten in de nieuwsbladen, gewoonlijk door echte dieven gedaan wordt. De effecten waren spoedig gevonden in een enveloppe met den naam er op. Jack greep ze en deed ze in zijn binnenzak. Zie-zoo, dat was gebeurd.

De voordeur te openen, op een kier te laten ten einde zijn lantaarn uit het park te halen, behoefde slechts een paar minuten. Hij bracht de lantaarn weder in den stal, legde schroeëndraaier en hamer weer in de gereedschapskist, sloop toen het huis weer in en ging naar bed.

Zijn moeder wachtte hem op in de gang van haar

slaapkamer, in grooter ontsteltenis, dan wanneer er een werkelijke dief aan het werk was geweest. Jack naderde haar; hij had zijn schoenen uitgetrokken en droeg ze in zijn linkerhand, in de rechter de effecten.

„Hier zijn ze, berg ze goed weg!”

Haar bevende vingers sloten zich om de enveloppe en snel verdween ze hiermee in haar kamer.

De inbreker ging ter ruste trotsch op zichzelf dat hij dit plan zoo mooi bedacht en uitgevoerd had.

V.

Den volgende morgen was jonge juffrouw Isabel erg vermoeid en slaperig. Haar gelaat was verborgen in de kussens en alleen haar vlecht was zichtbaar. Toen het kamermisje haar wekte, geeuwde ze en verborg haar gelaat nog dieper in de kussens, terwijl zij mompelde: „Ga naar juffrouw Blount!”

Het meisje gehoorzaamde, maar vond juffrouw Blount reeds opgestaan en op het balkon. Eveline was vrolijk gestemd; ze had het voorval van den vorigen avond bijna vergeten. Ze aanvaardde de diensten van het meisje met een vriendelijke bevalligheid haar eigen, ging voor de toilettafel zitten om zich het haar te laten kappen en wat gezellig te babbelen. Doch voordat de dienstmaagd het mooie gouden haar had uitgeborsteld, hoorde ze een beweging beneden, geloop en gedraaf en iemand kwam de trap opstomen. Tegelijkertijd hoorde ze Jacks stem, roepende: „Isabel Isabel! Kom beneden! Er is ingebroken!”

De meid liet Eveline's haar vallen en liep naar de deur.

„Wat roepen ze daar?”

Andere stemmen hoorden ze door elkaar roepen: „Inbrekers! Dieven!” en onderwijl werd er luid op de deur van des kolonels kamer geklopt. Hij kwam dadelijk de kamer uit in zijn pyjama en luisterde naar den bottelier, die druk gesticuleerde en in de grootste opgewondenheid verkeerde.

„Inbrekers? Waar?”

„Beneden!” riep de oude man, met beide handen naar de punten van zijn schoenen wijzende. „Hier in dit huis!”

„Ons huis!”

„Ja, meneer! Inbrekers, dieven!”

„Toe, vertel nou eens duidelijk, ouwe dwaas, wat is er gebeurd? Sta nou niet zoo te lamenteeren!”

„De bibliotheek... De brandkast... de...”

Daar kwam Jack aan, reeds geheel gekleed. Hij wenkte zijn vader.

„Er is ingebroken, vader! De brandkast is opengebroken. Was er veel in?”

Als eenig antwoord greep de kolonel naar zijn huisjas en vloog zijn zoon achterna.

„Ze zijn het venster naast de voordeur ingeklimmen. De kluis is geheel geplunderd! Wat was er in?”

De kolonel bromde alleen en wachtte het te gelooven tot hij zich met eigen oogen van de waarheid overtuigd had. Hij behoefde niet lang in twijfel te verkeer; toen hij de verwarring in de kamer zag, begreep hij dat het maar al te waar was en was buiten zichzelf van woede.

„Mijn Hemel!” riep hij uit, de armen wanhopig omhoog gericht, „ze zijn weg! Twintig duizend gulden! Hoe wisten ze het! Hoe konden ze het raden? Twintig duizend gulden! Het eenige wat mij nog had kunnen redden! Vloek over hen!”

Jack stond er radeloos bij, een houding, die hij meende dat in de gegeven omstandigheden de meest passende was.

„Wie ontdekte het? Wie zag het 't eerst?” riep de kolonel uit.

Jack legde hem uit dat Bret, de huisknecht, een schilderij op den grond gevonden had en tevens de huisdeur alsook een raam open; dat hij daarna de bibliotheek onderzocht had en toen vervolgens naar Jacks slaapkamer was gestormd, die het dichtst bij was, om hem te wekken. Deze bijzonderheden waren niet van heel veel belang, maar toch schenen ze voldoende te zijn om den kolonel eenig licht te doen opgaan.

„Dieven breken in en niemand hoort er iets van! Laat mij het raam eens zien!”

Allen gingen naar buiten en inspecteerden het venster. Jack wees de beschadiging aan door den schroeëndraaier teweeggebracht en maakte zijn vader opmerkzaam op het platgetrapte bloemperk. De lade van de tafel moest door een inbreker van professie zijn opengebroken, zooals bleek uit de wijze waarop het slot verwijderd was.

Dé kolonel zeeg in zijn armstoel neer en werd zoo bleek dat Jack vreesde hem flauw te zien vallen. Mevrouw Tenderden verscheen in de kamer geheel gekleed en uiterlijk kalm.

(Wordt vervolgd).